

Sygn. akt III AUa 149/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podleganie polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 października 2016 r. sygn. akt VI U 405/16

1. oddała apelację,
2. zasądza od M. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

III A Ua 149/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 marca 2016 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uchylił decyzję nr (...) z dnia 19 maja 2014 r. i stwierdził, że w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 19 września 2013 r. M. L., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu wskazując, że w dniu 4 stycznia 2016 r. brytyjska instytucja ubezpieczeniowa poinformowała organ, że wycofuje się z poświadczonego wcześniej formularza A1, wydanego w dniu 2 września 2013 r. i stwierdza, że zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia

(WE) nr 883/2004 w okresie od 1 grudnia 2011 r. właściwe wobec M. L. w związku z prowadzoną na terenie Polski na własny rachunek działalnością jest polskie ustawodawstwo. Polski organ wyjaśnił, że elektronicznie poinformował stronę brytyjską, iż zgadza się z jej decyzją oraz, że wyda stosowną decyzję, co też niniejszym uczynił.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. L. wniósł o jej zmianę i uznanie, że w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 19 września 2013 r. nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych zarzucając błędnie ustalony stan faktyczny stanowiący jej podstawę oraz błędną interpretację w zakresie stosowania przepisów prawa unijnego dotyczących ubezpieczenia pracownika.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podkreślił, że przedstawił organowi rentowemu dokumenty potwierdzające zatrudnienie na terenie Wielkiej Brytanii, tj. umowy o pracę, dokumenty podatkowe, odcinki wypłat oraz wypełniony formularz CA 8421 otrzymany z brytyjskiej instytucji HM Revenue & Customs NIC & EO. Odwołujący się wyjaśnił, że w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 30 kwietnia 2012 r. był zatrudniony w firmie (...) LTD z siedzibą w (...) (...) (...) w L.; następnie – w okresie od 1 maja 2012 r. do 31 sierpnia 2013 r. – w firmie (...) LTD, z siedzibą pod tym samym adresem co poprzedni pracodawca, zaś od 1 do 31 września 2013 r. – w firmie (...) LTD z siedzibą w L.. Ubezpieczony podkreślił, że przedłożone dowody jednoznacznie potwierdzają wykonywanie przez niego pracy na terenie Wielkiej Brytanii i otrzymywanie wynagrodzenia za wykonywaną pracę, a także przeniesienie przez niego „ośrodka zamieszkania” do Wielkiej Brytanii, co z kolei świadczy o tym, że opinia wydana przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową jest błędna. Odwołujący się wyjaśnił również, że brak odpowiedzi od płatników na zapytania kierowane przez instytucję brytyjską był najprawdopodobniej spowodowany faktem zakończenia prowadzenia przez nich działalności gospodarczej, za co on nie może jednak ponosić odpowiedzialności. Ubezpieczony zaznaczył, że w trakcie zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii wynajmował pokój w hotelu pracowniczym oraz, iż posiada dowody w postaci rachunków za zakupy, media i przejazdy komunikacją miejską.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych wskazując, iż odwołujący nie przedstawił żadnych nowych istotnych dowodów i okoliczności, które nie byłyby brane pod uwagę przy wydawaniu spornej decyzji.

Postanowieniem Sądu z dnia 10 października 2016 r. ustalono wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie na kwotę 26.975,14 zł.

Wyrokiem z dnia 27 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (punkt I) oraz zasądził od M. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oprął o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Od 1 października 2005 r. do 19 września 2013 r. M. L. prowadził na terenie Polski, w C., pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...). W dniu 20 września 2013 r. zgłosił zawieszenie jej prowadzenia. Z dniem 18 grudnia 2015 r. wpis dotyczący prowadzenia tej działalności został wykreślony z CEiDG.

Z dniem 1 grudnia 2011 r. M. L. wyrejestrował się z polskich ubezpieczeń społecznych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, składając w ZUS wypełnione druki ZUS ZWUA oraz ZUS ZWPA. Uczynił to, przyjmując, że jest zatrudniony u brytyjskiego pracodawcy, w związku z czym powinno mieć wobec niego zastosowanie brytyjskie, nie zaś polskie, ustawodawstwo. Złożył w tym zakresie organowi rentowemu stosowne oświadczenie i przedłożył dokumenty mające świadczyć o wykonywaniu przez niego pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii. Polski organ rentowy w roku 2012 wszczął postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych mającego zastosowanie do M. L.. W tym celu zwrócono się do M. L. o udzielenie wyjaśnień i przedłożenie dokumentów, a następnie – w dniu 19 listopada 2012 r. – sporządzono pismo, którym poinformowano go, że w ocenie ZUS O/S. od 1 grudnia 2011 r. podlega ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W piśmie podkreślono, że ustalenie brytyjskiego

ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i może zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej M. L. lub jeśli instytucja właściwa będzie miała istotne zastrzeżenia co do określonego przez ZUS O/S. ustawodawstwa. Kopię pisma polski organ rentowy przesłał właściwej brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej.

W dniu 15 stycznia 2013 r. do ZUS O/S. wpłynęło pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 3 stycznia 2013 r., w którym – w nawiązaniu do pisma z dnia 19 listopada 2012 r. – poinformowano, że zdaniem tej instytucji wiele okoliczności dotyczących zatrudnienia i pobytu M. L. na terenie Wielkiej Brytanii jest niejasnych, stąd też instytucja ta musi przeprowadzić dalsze postępowanie. Zwrócono się zarazem z prośbą o przekazanie M. L. załączonego druku z prośbą o jego wypełnienie oraz wskazano, że instytucja brytyjska poinformuje o wynikach przeprowadzonego przez siebie postępowania.

W dniu 19 marca 2014 r. do ZUS O/S. wpłynęło kolejne pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, w którym ta oświadczyła, że kwestionuje ustalenie o wykonywaniu przez M. L. pracy na terenie Wielkiej Brytanii w okresie od 1 grudnia 2011 r. i poinformowała, że w związku z tym powinien on w tym czasie podlegać polskim ubezpieczeniom społecznym.

W związku z powyższym w dniu 19 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał decyzję stwierdzającą, że M. L. w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 31 maja 2012 r. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu tej decyzji powołano się na ustalenia dokonane przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową.

M. L. po otrzymaniu powyższej decyzji złożył w ZUS O/S. pismo, w którym powołał się na istnienie dowodów mających świadczyć o wykonywaniu przez niego pracy na terenie Wielkiej Brytanii. Złożył także wystawiony przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową formularz A1 z dnia 2 września 2013 r., potwierdzający stosowanie wobec niego brytyjskiego ustawodawstwa w okresie od 1 maja 2012 r. do 31 maja 2013 r.

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał w dniu 25 lipca 2014 r. postanowienie o wznowieniu postępowania w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa dla M. L. jako osoby wykonującej pracę najemną i działalność gospodarczą na własny rachunek w różnych państwach członkowskich od 1 grudnia 2011 r. Po wznowieniu postępowania polski organ rentowy prowadził dalsze postępowanie wyjaśniające zarówno bezpośrednio z M. L., jak i z brytyjską instytucją ubezpieczeniową. W trakcie tego postępowania M. L. złożył (w dniu 19 września 2014 r.) pisemne oświadczenie, iż jego miejscem zamieszkania na dzień 1 grudnia 2011 r. było C. w Polsce. Z kolei brytyjska instytucja ubezpieczeniowa w trakcie toczącego się postępowania nadesłała do ZUS O/S. datowane na 25 sierpnia 2015 r. pismo, w którym poinformowała, że dokument A1 dotyczący okresu od 1 maja 2012 r. do 31 maja 2013 r. został przez nią wystawiony błędnie, wobec czego zamierza go wycofać. Zwrócono się w związku z powyższym do polskiej instytucji o zgodę na jego wycofanie, informując że w takim przypadku M. L. nie będzie podlegał brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresie od 1 grudnia 2011 r. do nadal, natomiast będzie podlegał polskiemu ustawodawstwu, zaś wszystkie ewentualnie zaksięgowane na jego koncie w Wielkiej Brytanii składki na ubezpieczenie społeczne zostaną uznane za niesłusznie wpłacone i zwrócone.

W dniu 31 grudnia 2015 r. ZUS O/S. poinformował brytyjską instytucję ubezpieczeniową, że zgadza się z jej decyzją i nie wnosi sprzeciwu wobec wycofania uprzednio wydanego formularza A1. Ponadto wystosował do M. L. pismo informujące go o treści udzielonych przez instytucję brytyjską wyjaśnień. M. L. nadesłał w odpowiedzi do ZUS O/S. datowane na 14 stycznia 2016 r. pismo, w którym poinformował, że nie zgadza się z takimi ustaleniami. Wskazał też, że niezwłocznie skontaktuje się z instytucją brytyjską.

M. L. nie wszczął przed właściwym brytyjskim organem ubezpieczeń społecznych postępowania zmierzającego do zaskarżenia wydanej przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową decyzji o cofnięciu zaświadczenia A1.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa niżej powołanych Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że stan faktyczny niniejszej sprawy – w zakresie dotyczącym przebiegu postępowania przed polskim organem rentowym – był niesporny, a ocenie sądu podlegały w zasadzie wyłącznie kwestie prawne, związane ze stosowaniem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 2004.166.1, dalej jako rozporządzenie 883/2004) oraz rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 2009.284.1, dalej jako: rozporządzenie nr 987/2009). Z uwagi na charakter wydanej przez organ rentowy decyzji niedopuszczalne było przy tym samodzielne czynienie przez sąd, działający jako polski sąd krajowy, ustaleń dotyczących tego czy M. L. wykonywał czy też nie wykonywał pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii. Stąd też sąd nie przeprowadził wnioskowanych przez odwołującego dowodów dotyczących tej właśnie kwestii. Przyczyny takiego działania sądu zostaną szczegółowo opisane niżej.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że z treści art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, że osoby migrujące w celach zarobkowych po terytorium UE, w zakresie ubezpieczenia społecznego podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Czynnikiem decydującym o tym, któremu ustawodawstwu ma podlegać taka osoba, jest miejsce wykonywania pracy. Znajduje to swój wyraz już w preambule do tego rozporządzenia, w której wskazano, że aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium Państwa Członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogólnej zasady, że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek (zasada *lex loci laboris*). Rozwinięcie tej zasady zostało dokonane w art. 11 ust. 3 powołanego rozporządzenia, w którym wskazano, że zgodnie z przepisami art. 12 do 16:

- a) osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- b) urzędnik służby cywilnej podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, jakiemu podlega zatrudniająca go administracja;
- c) osoba otrzymująca zasiłek dla bezrobotnych zgodnie z przepisami art. 65 na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego zamieszkania podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- d) osoba powołana lub odwołana ze służby w siłach zbrojnych lub służby cywilnej w Państwie Członkowskim podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- e) każda inna osoba, do której nie mają zastosowania przepisy lit. a) do d) podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia, gwarantujących jej świadczenia na podstawie ustawodawstwa jednego lub kilku innych Państw Członkowskich.

W rozporządzeniu ustalono zarazem szereg norm kolizyjnych; jedną z nich jest norma zamieszczona w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, w myśl której osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że z powyższej normy M. L. wywodził, iż skoro w okresie od 1 grudnia 2011 r. wykonywał jednocześnie pracę najemną w Wielkiej Brytanii (był tam zatrudniony na podstawie umowy o pracę) oraz prowadził działalność gospodarczą w Polsce, powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym w państwie, w którym wykonywał pracę najemną, tj. Wielkiej Brytanii. Powyższe stanowisko zostało jednak oparte wyłącznie o brzmienie jednego przepisu, przy całkowitym pominięciu ustanowionego przez ustawodawcę unijnego w rozporządzeniu nr 987/2009 trybu postępowania w takiego rodzaju sytuacjach; stąd też nie mogło zostać uznane za prawidłowe.

Tymczasem zarówno polska, jak i brytyjska instytucja ubezpieczeniowa zastosowały się (przy czym instytucja brytyjska niewątpliwie w sposób daleki od ideału) do zamieszczonych tam wskazówek, w wyniku czego obie dokonały ostatecznie wspólnych, niekorzystnych dla M. L. ustaleń, skutkujących koniecznością wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zastosowanie w sprawie znajdował bowiem szczególnie przepis art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, określający procedurę dotyczącą właśnie stosowania art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. Przepis stanowi, że osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, powinna poinformować o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie powinna wówczas ustalić ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Jednocześnie sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że szczegółowo postępowanie w sprawach tego rodzaju normuje ponadto Decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE.C2010.106.1), która w punktach 5-11 stanowi, że instytucja lub władza, która wyraża wątpliwość co do ważności dokumentu wydanego przez instytucję lub władzę innego państwa członkowskiego albo która nie zgadza się z (tymczasowym) określeniem ustawodawstwa właściwego, jest dalej zwana instytucją występującą. Instytucja innego państwa członkowskiego jest dalej zwana instytucją wezwaną. W przypadku wystąpienia jednej z sytuacji, o której mowa w pkt 1, instytucja występująca zwraca się do instytucji wezwanej o niezbędne wyjaśnienia dotyczące jej decyzji oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub orzeczenie nieważności danego dokumentu lub o dokonanie przeglądu lub unieważnienie jej decyzji. Instytucja występująca uzasadnia swój wniosek, wskazując na zastosowanie niniejszej decyzji, oraz dostarcza dowodów potwierdzających, stanowiących podstawę jej wniosku. Instytucja ta wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. Instytucja wezwana niezwłocznie potwierdza, poprzez email lub faks, otrzymanie wniosku, najpóźniej w terminie 10 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Instytucja ta także wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. W możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje instytucję występującą o wyniku przeprowadzonego przez

nią dochodzenia. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o potwierdzeniu pierwotnej decyzji, jej uchyleniu lub wycofaniu dokumentu albo stwierdzeniu jego nieważności. Instytucja ta zawiadamia także osobę zainteresowaną oraz, w stosownych przypadkach, jej pracodawcę, o swojej decyzji oraz o procedurach zaskarżenia tej decyzji, przewidzianych w jej prawie krajowym. Jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie trzech miesięcy z uwagi na złożoność sprawy albo ze względu na fakt, że zweryfikowanie pewnych danych wymaga zaangażowania innej instytucji, może ona przedłużyć termin najdłużej o okres trzech miesięcy. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o przedłużeniu terminu w możliwie najkrótszym czasie, lecz co najmniej tydzień przed upłynięciem pierwszego terminu, uzasadniając opóźnienie oraz podając orientacyjny okres, w jakim dochodzenie zostanie zakończone.

Drugi etap procedury dialogu został określony w punktach 13-17 decyzji, z których wynika, że jeżeli instytucje nie mogą osiągnąć porozumienia w czasie pierwszego etapu procedury dialogu albo jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie 6 miesięcy od otrzymania wniosku, instytucje zawiadamiają właściwe władze. Każda z instytucji przygotowuje sprawozdanie ze swoich działań. Właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o rozpoczęciu drugiego etapu procedury dialogu albo o skierowaniu sprawy bezpośrednio do Komisji Administracyjnej. Jeżeli właściwe władze otworzą drugi etap procedury dialogu, każda z nich wyznacza główną osobę do kontaktu w terminie dwóch tygodni od zawiadomienia przez instytucję. Jeżeli podczas procedury dialogu osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, właściwe władze mogą skierować sprawę do Komisji Administracyjnej. Każda z właściwych władz przygotowuje dla Komisji Administracyjnej informację na temat głównych punktów spornych. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym skierowano do niej sprawę. Komisja może zdecydować o skierowaniu sprawy do Komisji Pojednawczej, która może zostać powołana na podstawie regulaminu Komisji Administracyjnej.

W ocenie sądu pierwszej instancji w trakcie postępowania toczącego się w sprawie podlegania przez M. L. ubezpieczeniom społecznym polska i brytyjska instytucja ubezpieczeniowa zgodnie ustaliły ostatecznie, że M. L. nie powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej w Wielkiej Brytanii, gdyż instytucja brytyjska uznała ostatecznie wykonywanie tej pracy za pozorne, a polska instytucja z powyższym się zgodziła. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie istniał więc żaden – wystawiony przez wyłącznie do tego uprawnioną instytucję brytyjską – dokument potwierdzający podleganie przez M. L. w jakimkolwiek okresie, poczynając od 1 grudnia 2011 r., brytyjskim ubezpieczeniom społecznym. Sąd dostrzegł przy tym, że postępowanie między dwiema instytucjami toczyło się znacznie dłużej niż określono to w przepisach; tego rodzaju uchybienia, mające charakter proceduralny, nie mogły mieć jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro ostatecznie obie instytucje w zgodny sposób ustaliły wspólne stanowisko (a taki jest właśnie cel procedury przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego).

W powyższej sytuacji skoro ostatecznie instytucja brytyjska wycofała wydany wcześniej przez siebie dokument A1, polska instytucja na powyższe się zgodziła, zaś M. L. nie wszczął przed brytyjskimi organami postępowania zmierzającego do zweryfikowania słuszności decyzji brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, polski organ rentowy (a co za tym idzie, także polski sąd ubezpieczeń społecznych) nie miał możliwości czynienia samodzielnych ustaleń co do tego czy w okresie od 1 grudnia 2011 r. M. L. wykonywał czy też nie wykonywał pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii, skutkującej koniecznością objęcia go w tamtym kraju ubezpieczeniami społecznymi. Koniecznym było bowiem przyjęcie – tak jak uczyniła to jedyna uprawniona do tego instytucja brytyjska – że M. L. takiej pracy w tym czasie tam nie wykonywał. Stąd też wnioskowane dowody zmierzające do wykazania, że praca taka była wykonywana, nie zostały przeprowadzone jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy uznał, że skoro w okresie od 1 grudnia 2011 r. M. L. prowadził na terytorium Polski pozarolniczą działalność gospodarczą i nie zachodził zbieg tytułów ubezpieczenia, to z mocy przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa systemowa) odwołujący podlegał w tym czasie obowiązkowo polskim ubezpieczeniom społecznym.

Z uwagi na powyższe zaskarżoną decyzję należało uznać za trafną i dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

Ponadto Sąd ten orzekł o kosztach procesu, na które w niniejszej sprawie złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego będącego radcą prawnym obciążając nimi ubezpieczonego. Wysokość tego wynagrodzenia ustalono mając na uwadze przyjętą przez sąd wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie (zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16), a ponadto stosując przepisy art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia odwołania, wynikającym z Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodził się M. L., który działając przez pełnomocnika w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

1) naruszenie prawa procesowego art. 233 § k.p.c. polegające na swobodnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie i w konsekwencji uznanie, iż płatnik podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, że w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 19 września 2013 r. centrum działalności gospodarczej ubezpieczonego znajdowało się w Polsce, a nie w Wielkiej Brytanii;

3) naruszenie prawa materialnego art. 16 ust. 2 i 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie,

4) naruszenie prawa materialnego art. 1 pkt a) i art. 13 ust. 3. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Biorąc pod uwagę powyższe apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uznanie, iż M. L. w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 19 września 2013 r. nie podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu,

- zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą oraz drugą instancję.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo ustalił, iż M. L. złożył w dnia 19 września 2014 r. pisemne oświadczenie, iż jego miejscem zamieszkania na dzień 1 grudnia 2011 r. było C. w Polsce. Jak już wskazano w toku postępowania, M. L. we wskazanym okresie zamieszkiwał na terenie Wielkiej Brytanii, w sposób rzeczywisty wykonywał prace na terenie Wielkiej Brytanii, a także przeniósł ośrodek zamieszkania do Wielkiej Brytanii. Zebrany materiał dowodowy w sprawie potwierdza, iż apelujący od 1 grudnia 2011 r. przebywał na terenie Wielkiej Brytanii w związku z pracą najemną na jej terenie, w sposób rzeczywisty zamieszkiwał i pracował na terenie Wielkiej Brytanii.

Następnie skarżący zarzucił, że nie są również prawidłowe ustalenia sądu, iż w dniu 31 grudnia 2015 r. ZUS O/S. poinformował brytyjską instytucję ubezpieczeniową, że zgadza się z jej decyzją i nie wnosi sprzeciwu wobec wycofania uprzedniego wydanego formularza A1. Ubezpieczony bowiem kierował do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej

kilkukrotnie pisemne wyjaśnienia oraz oświadczenia. Natomiast brak odpowiedzi ze strony byłych pracodawców skarżącego należy tłumaczyć faktem, iż mogli nie udzielić odpowiedzi na pytania, ponieważ najprawdopodobniej nie prowadzili już w tym okresie swojej działalności gospodarczej i tym samym, nie odbierali korespondencji.

Kolejno apelujący podniósł, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił stan faktyczny i dokonał błędnej interpretacji, co do stosowania prawa unijnego dotyczącego jego ubezpieczenia. Sąd w swoich rozważaniach, nie wziął pod uwagę istotnego faktu, iż płatnik otrzymał zaświadczenie o podleganie brytyjskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych - formularz A1. Przy czym istotnym jest, że przedmiotowe zaświadczenie nie zostało zakwestionowane w ciągu dwóch miesięcy, co zauważył również sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku, iż fakt ten nie został zakwestionowany.

Odnosząc się natomiast do zarzutów naruszenia prawa materialnego zdaniem skarżącego uznać należy, iż nie ma wątpliwości, że sąd pierwszej instancji naruszył wskazane w przedmiotowej apelacji przepisy rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady. Sąd Okręgowy bezpodstawnie uznał, że w spornym okresie M. L. podlega ustawodawstwu polskiemu.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji, według norm przepisanych podtrzymując w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie i dzieląc argumentację faktyczną i prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie organu, naruszenia przepisów prawa zarzucane w apelacji nie miały miejsca, bowiem sąd pierwszej instancji zebrał w pełni i dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, wyciągnął na ich podstawie nie budzące zastrzeżeń logicznych wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego. Tym samym w ocenie organu rentowego apelacja jest oczywiście bezzasadna, w całości.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne zarówno ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 czy z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez apelującego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na swobodnej ocenie zebranego

w sprawie materiału dowodowego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie

i w konsekwencji uznanie, iż płatnik podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W odpowiedzi należy wyjaśnić, że skarżący, chcąc kwestionować prawidłowość ustaleń sądu co do stanu faktycznego, winien każdorazowo wykazać, iż miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. Jednocześnie, subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Nadto wskazać należy, iż nawet w sytuacji, w której z dowodów można wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, to do naruszenia wskazanego przepisu może dojść tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego czy też nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Tylko wtedy ocena dowodów

przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2015 r., V ACa 590/14, LEX nr 1667526).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie zdołał podważyć ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji. Zważyć bowiem należy, iż w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny, a najistotniejszą okolicznością poddaną pod rozwagę sądu był fakt, że wystawione przez brytyjską instytucję zaświadczenie A1, potwierdzające stosowanie wobec apelującego brytyjskiego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym, zostało przez tę instytucję wycofane. Tym samym stwierdzono, iż M. L. nie podlega brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Przy czym, faktem przyznanym przez ubezpieczonego jest, że nie wszczął on przed właściwym brytyjskim organem ubezpieczeń społecznych postępowania zmierzającego do zaskarżenia wydanej decyzji o cofnięciu zaświadczenia A1. W konsekwencji, polska oraz brytyjska instytucja zgodnie i w porozumieniu ustaliły, że ubezpieczony winien podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Jednocześnie przypomnieć trzeba, że jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyraźnie zapisana w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z dnia 5 lipca 1971 r., str. 2), jak i w art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 200 z dnia 7 czerwca 2004 r., str. 1). Szereg norm kolizyjnych, zamieszczonych w obu rozporządzeniach, służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa, przy czym podstawowym łącznikiem było i jest miejsce wykonywania pracy, a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju, w którym faktycznie pracownik świadczy pracę (*lex loci laboris*).

Jak wynikało z treści art. 14c lit. a rozporządzenia nr 1408/71, obowiązującego do dnia 30 kwietnia 2010 r., osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Począwszy od dnia 1 maja 2010 r., zgodnie z art. 11 oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego, natomiast osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Kwestie związane z wyznaczeniem właściwego ustawodawstwa reguluje także między innymi art. 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L 284 poz. 1 ze zm.). W myśl art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. W związku z tym, jeżeli właściwa brytyjska instytucja ubezpieczeniowa stwierdziłaby podleganie w spornym okresie przez skarżącego ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii to wyłączyłoby to możliwość uznania, że podlegał on wówczas ubezpieczeniom społecznym w Polsce.

W odpowiedzi na treść apelacji, podniesione w niej zarzuty oraz zgłaszane w toku postępowania wnioski dowodowe, stwierdzić należy, iż powyżej wskazane okoliczności rozpoznawanej sprawy, jak również te, przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a dotyczące procedowania przez oba organy, tj. instytucję polską oraz brytyjską, są w zupełności wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy przy uwzględnieniu najistotniejszych zasad, na których opiera się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r.

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 ze zm.). Przede wszystkim, jak wyżej wspomniano, zasadą wprost ujętą w art. 11 ust. 1. rozporządzenia jest jednoczesne podleganie tylko jednemu ustawodawstwu. Przy czym, stosownie do pkt 11 preambuły do rozporządzenia uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo, albo że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo. Inaczej mówiąc, stosowanie przepisów rozporządzenia do osoby podejmującej aktywność w dwu lub więcej państwach rodzącą obowiązek ubezpieczenia powinno doprowadzić do przesądzenia tego, któremu ze zbiegających się ustawodawstw ubezpieczony podlega i zabezpieczyć go przed niepodleganiem ubezpieczeniom w żadnym z tych państw. Przyjąć należy, iż przepisy wspomnianego wyżej rozporządzenia koordynacyjnego nr 883/2004, jak i rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 nie prowadzą do wniosku, iż polski organ rentowy jest uprawniony bezpośrednio do ustalenia w wydanej decyzji polegania ubezpieczeniu społecznemu w innym państwie, choć w przypadku przyjęcia ustawodawstwa tymczasowego (art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) – być może takie wstępne określenie ustawodawstwa nawet innego państwa należałoby dopuścić, z zastrzeżeniem jego warunkowej skuteczności, która uzależniona byłaby od późniejszej akceptacji wskazanego ustawodawstwa przez uprawniony organ tego państwa (odmiennie K.Ś.: Ustalanie ustawodawstwa tymczasowego na podstawie rozporządzeń 883/2004 oraz 987/2009, Praca i Zabezpieczenie (...)). Generalnie jednak zasadą winną być, iż tylko organ danego kraju może stwierdzić arbitralnie i wiążąco jedynie podleganie ustawodawstwu tego państwa w imieniu którego działa, natomiast podleganie ustawodawstwu innego państwa może ustalić jedynie pośrednio poprzez wydanie decyzji stwierdzającej niepodleganie ustawodawstwu swojego państwa. Wnioskodawca powoływał się na świadczenie pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii, co uzasadniałoby oczywiście w zbiegu z działalnością gospodarczą w Polsce – przyjęcie ustawodawstwa brytyjskiego w oparciu o art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004. Jednak poza sporem w sprawie jest, iż uprawniona instytucja brytyjska ostatecznie odmówiła mu w ramach wszczętej procedury objęcia go ubezpieczeniami społecznymi na terytorium Zjednoczonego Królestwa. W orzecznictwie wydaje się być bezsporne, iż o tym, czy dana aktywność – w tym przypadku stosunek pracy – powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa (por. w tym zakresie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13 i z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12; uchwałę tego Sądu z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010/17-18/216 czy wyroki także tego Sądu z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11, niepubl. i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, OSNP 2013/19-20/238). Organ tego państwa uprawniony jest zatem w oparciu o przepisy tego kraju do materialnoprawnej oceny tego stosunku, w szczególności do oceny tego, czy rodzi on skutki w sferze ubezpieczeń, czy też np. z powodu pozorności, czy nieważności takich skutków nie rodzi. Za sądem pierwszej instancji należy zatem podkreślić, że polski sąd krajowy nie jest uprawniony do podważania stanowiska brytyjskiej instytucji która, w oparciu o własne ustalenia, wycofała wydane wcześniej ubezpieczonemu zaświadczenie A1. Postępowanie w przedmiocie ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do wydania takiego zaświadczenia, byłoby niezgodne z przyjętymi przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasadami, w tym wskazaną przez Trybunał w Luksemburgu zasadą lojalnej współpracy. Wyżej wymieniona instytucja może zmienić wcześniej wyrażone stanowisko w sytuacji należytego udowodnienia przez wnioskodawcę, że praca na terenie Wielkiej Brytanii była faktycznie wykonywana w sposób, który powoduje obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa tego kraju.

W sytuacji zatem kiedy na chwilę orzekania przez Sąd Apelacyjny (art. 316 § 1 k.p.c.) poza sporem jest, iż uprawniony brytyjski organ odmówił stwierdzenia wnioskodawcy w spornych okresach podlegania w sferze ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu – to tym bardziej nie jest dopuszczalne przyjęcie ustawodawstwa tego kraju przez organ polski. Trzeba przy tym zauważyć, iż ewentualne uwzględnienie apelacji ubezpieczonego mogłoby polegać jedynie na zmianie decyzji poprzez wykluczenie ustawodawstwa polskiego, a wówczas doszłoby do naruszenia podstawowej zasady rozporządzenia nr 883/2004, a mianowicie wnioskodawca nie podlegałby w spornym okresie żadnemu ustawodawstwu, co oczywiście nie jest dopuszczalne. Jeżeli wnioskodawca podtrzymuje, że jego aktywność zawodowa w Wielkiej Brytanii uzasadniałoby objęcie go ubezpieczeniem na terenie tego kraju z tytułu stosunku pracy, to jedyną drogą prawną dla niego jest ponowne wszczęcie stosownej procedury przed organem brytyjskim, a pozytywny efekt takiej drogi może uzasadnić ewentualną i stosowną zmianę zaskarżonej decyzji polskiego organu w

trybie wznowienia postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 marca 2016 r., III AUa 1026/15, LEX nr 2016302).

Powyższe ustalenia i rozważania jednoznacznie wskazują, że w sprawie nie doszło do naruszenia tak prawa procesowego, jak i prawa materialnego, które mogłyby skutkować uwzględnieniem wniosków apelacji M. L..

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej jako nieuzasadnioną.

O kosztach zastępstwa procesowego organu rentowego, jako strony wygrywającej postępowanie apelacyjne orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., ustalając ich wysokość w oparciu o § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dniu złożenia apelacji – 21 grudnia 2016 r., tj. w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. - od dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk